κροχρονίου αὐτῶν διαίτης ἐν τοῖς τυροῖς, οἵτινες εἶναι καὶ παροῦσα καὶ μέλλουσα αὐτῶν κατοικία.

Μετ' αὐτὰ δὲ καὶ πρὸς τὸν πολὺν λαὸν κοινὴ τροφὴ εἶναι τὰ ὀξειδάτα λαχανικὰ (τουρσία) σεσηπότα, βρωμερά, ἐμετικὰ καὶ τῆς ὀρέξεως κοπτικὰ πρὸς πάντα ἄλλον στόμαχον ἢ τὸν φελλαχικόν.

Τὸ δὲ κρέας, τὸ pium τοῦτο desideratum τῶν ἡμετέρων στομάχων ἴσως ἤθελεν ἀπορήσει τις μὴ βλέπων ἐγγεγραμμένον. Ἀποτροπιάζονται τάχα οἱ πολλοὶ φελλάχοι; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ! ὅταν ὁ Ἀπόλλων θυμωμένος διότι δὲν ἐκακοποίησαν τὴν Ἑλένην οἱ πρόγονοί των ἐνταῦθα καταφυγοῦσαν ρίψῃ τὰ θανατηφόρα αὐτοῦ βέλη, ὡς εἰς τὸν καλὸν ἐκεῖνον Τρωϊκὸν καιρὸν, οἱ Φελλάχοι ἔχουσι χαρὰν καὶ εὐωχίαν· καὶ φρίξατε, ἐὰν ἀρνῇ ἡ φρίκη, ἐρίζουσι πρὸς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τετράποδα τῆς γῆς περὶ τὴν καταβρόχθισιν τοῦ ζώου ἐκείνου, ἐφ' οὗ ἔρριψεν ὁ ἑκηβόλος Ἀπόλλων τὰ θανατηφόρα αὐτοῦ βέλη· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ μάλιστα ἐφέτος τὰ βέλη ἦσαν καὶ πυκνὰ καὶ συχνὰ καὶ θανατηφόρα, πᾶσα δὲ ἡ Αἴγυπτος ἡ κάτω δεινὴν ἔπαθεν ἐπιζωοτίαν προσετέθη εἰς τὰ πολλὰ κακὰ καὶ τοῦτο ὅτι δηλ. τὸ κάλλιστον ἐν Αἰγύπτῳ φάρμακον, τὸ σῶζον τοὺς πάντας, τὸ ὕδωρ δηλαδὴ τοῦ Νείλου ἐβηλητηριάσθη, διότι καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ αὐτοῦ κλάδοι καὶ εἰς τὴν θάλατσαν ἐκβάλλοντες, καὶ οἱ εἰς μικροὺς ῥύακας καταλήγοντες ἦσαν πλήρεις πτωμάτων, ὧν ὁ ἀριθμὸς εἶνε ἀπίστευτος· ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ λάβωσι μικρὰν ἰδέαν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὅταν μάθωσιν ὅτι μετὰ τὰ αὐστηρὰ μέτρα, ὅσα ἔλαβεν ἡ ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ μετὰ τὸν ἀδδηφάγον πόλεμον τῶν Φελλάχων, τῶν θωῶν καὶ τῶν ὀρνέων, εὑρέθησαν ἐν τούτοις καὶ 400 πτώματα βοῶν, βουβάλων, ὄνων καὶ καμήλων εἰς τὸν παρὰ τὴν Δαμιάτην κλάδον.

Ἡμεῖς λοιπὸν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς αὐτὸ τὸ μιανθὲν ὕδωρ πίνομεν, αὐτὴν τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀναπνέομεν, ἃ πρὸς τοῖς πτώμασι καθιστῶσιν ἔτι δηλητηριώδη ἕξεις τινες φελλαχικαί, ἃς δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται ν' ἀναγράψω, εἶνε ὅμως αἱ ζωγραφικώτεραι τοῦ ἤθους τῶν ἀνδρῶν.

Περιττὸν πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας πλείω νὰ εἴπω περὶ κατοικίας, οἵα καὶ ἡ τροφή.

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀνάγκην ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς τῆς χολέρας, ἀλλ' ἂν τὰ αὐτὰ αἴτια παράγουσι τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, αὕτη, ἂν μὴ εἶνε χολέρα γηγενὴς, εἶνε ὅμως νόσος βροτολοιγὸς, οἱ δὲ βροτοὶ περὶ ὀλίγου ποιοῦνται ἂν ὁ βρόχος εἶνε λινὸς ἢ μετάξινος ὁ μέλλων νὰ ἀπάγξῃ αὐτούς, αὐτοὶ περὶ πολλοῦ ποιοῦνται ἓν καὶ μόνον νὰ μὴ ἀπαγχθῶσι περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐ μέλει αὐτοῖς.

Ι. Καμπάνης

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΥΛΟΓΙΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τρίπολις, 22 Ἰουλίου

Σεῖς ἤδη, ἀποσκορακίσαντες τὴν εὐλογίαν, ἔχετε νὰ κάμετε μὲ τὴν χολέραν, ἡμεῖς δὲ μὲ τὴν εὐλογίαν ἢ εὐφλογίαν—κατὰ τὸ φιλολογικὸν γοῦστὸ τοῦ ἀναγνώστου. Καὶ ὅταν πλέον σεῖς ὑποδεχθῆτε καὶ αὐτὴν μετὰ τῆς διακρινούσης ὑμᾶς φιλοξενίας, τότε καὶ ἡμεῖς θὰ εὐχηθῶμεν κατευόδιον εἰς τὴν εὐλογίαν ἵνα ἑτοιμασθῶμεν διὰ τὴν χολέραν. Καὶ πιστεύω ἀμφότεραι νὰ εὐχαριστηθῶσιν ἐν τῇ πόλει μας, διότι μόνον πρὸ τῶν κρεοπωλείων μας τῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως καὶ τῶν βυρσοδεψείων μας δύναται νὰ ὠχριάσῃ ὁ παγκοπρισμὸς τῶν Ἀθηνῶν σας.

Ὅταν ἡ εὐλογία σᾶς ἔκοβε καὶ σᾶς ἐθέριζεν, ἡμεῖς ἔσχομεν τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν τότε τὴν δροσιά τῆς, καίτοι ἐφωράθησαν 2—3 κρούσματα αὐτῆς καὶ ἐψιθυ-

---

σητε τὰ χρέη σας μὲ τὴν θυγατέρα ὑμῶν, καὶ τολμᾶτε νὰ εἴπητε τοῦτο εἰς ἐμὲ, τὴν μητέρα της!

— Παραμορφοῦτε πάντας τοὺς λόγους μου καὶ δὲν θέλετε νὰ καταλάγητε τίποτε.

— Οἴμοι! κύριε, σᾶς καταλαμβάνω κάλλιστα.

— Ἄ! ὑπέλαβε μετὰ παραφορᾶς, νομίζετε ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ἐπιτρέψω νὰ λάβωσι τὸν χιτῶνά μου οἱ πιστωταί, τὰ ὄρνεα ταῦτα, καὶ νὰ ὑπάγω ἔπειτα νὰ ψοφήσω ἐξ ἀθλιότητος εἴς τινα δυσώδη ὀπήν; Εὑρίσκομαι ἐντὸς ἀδιεξόδου καὶ πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐξέλθω ἐξ αὐτῆς. Καὶ σεῖς ὑψοῦτε τοὺς ὤμους, ὅταν σᾶς λέγω, ὅτι ἡ μεταξὺ ἡμῶν πάλη θὰ ἦτο τρομερά! Προσέξατε, κυρία, προσέξατε! Ἀπέκαμον, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ οἰκονομήσω! Ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς σας ἐκάματε καλὰς οἰκονομίας, ἡ δὲ ἀξία τῆς ἰδιοκτησίας σας ἐτριπλασιάσθη... Εἴπετε, εἶσθε διατεθειμένη νὰ μοῦ δώσητε τὰς οἰκονομίας σας, ἵνα ἐξέλθω τῆς ἀβύσσου; Εἶσθε διατεθειμένη νὰ μοῦ προσφέρητε τὰς ἐπαύλεις σας, τὰ δάση, τὸν πύργον σας, ἵνα συνομολογήσω ἐπὶ τῇ ὑποθήκῃ αὐτῶν νέα δάνεια, τὰ ὁποῖα θ' ἀναγκασθῶ νὰ κάμω; Εἶμαι ὁ βαρόνος Δεσιμαΐζ καὶ σεῖς ἡ σύζυγός μου· δὲν εἴμεθα δικαστικῶς διεζευγμένοι. Λοιπὸν ἀπαντήσατε τί ἐπιθυμεῖτε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Τίποτε, κύριε, τίποτε, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔπραξα πολλὰς οἰκονομίας καὶ ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Βωκοὺρ ηὔξησε κατὰ τὴν ἀξίαν· ἀλλὰ τὰ χρήματα, αἱ ἐπαύλεις, τὸ δάσος, ὁ πύργος δὲν μοῦ ἀνήκουσιν.

— Ἄ! ναί, τὰ τέκνα σας, εἶπεν ὁ Δεσιμαΐζ ὑπογελῶν.

— Τὰ τέκνα μου, κύριε, οὐδὲν ἔχουσιν ἐν Βωκούρ· ἡ Ἐρριέττη καὶ ὁ Ραοὺλ εἰσὶ πτωχοὶ ὡς ἡ μήτηρ των.

Ὁ βαρόνος ἐμειδίασε.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐξήγησιν, εἶπεν· ἐπιθυμεῖτε νὰ μοῦ δώσητε;

— Εὐχαρίστως. Κύριε βαρόνε Δεσιμαΐζ, κατεσπαθήσατε περιουσίαν κλαπεῖσαν· ἡ ἰδιοκτησία Βωκοὺρ εἶνε προωρισμένη διὰ δικαίαν καὶ νόμιμον ἐπανόρθωσιν. Ἐὰν δὲν δίδω περιουσίαν εἰς τὰ τέκνα μας, θέλω τοὐλάχιστον ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ διατηρήσω τὴν τιμήν των. Τὸ Βωκοὺρ δὲν εἶνε ἰδικόν μου· ἀνήκει εἰς τὴν μαρκησίαν Σαμαρὰνδ καὶ εἰς τὸν υἱόν αὐτῆς... Ἐδῶ εἶμαι ἐπιστάτρια· θὰ ἐξέλθωμεν, ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ, τῆς κατοικίας ταύτης τῶν προγόνων μου, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ μαρκησία καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθωσι νὰ ζητήσωσι τὴν κληρονομίαν των.

Ὁ βαρόνος ἠγέρθη λίαν τεταραγμένος· τὸ ὑπὸ τῆς συζύγου του κατενεχθὲν κατ' αὐτοῦ τραῦμα ἦτο βίαιον· ἡ βαρόνη ἐννόησε τοῦτο, ἰδοῦσα αὐτὸν κλονιζόμενον καὶ τρέμοντα σπασμωδικῶς.

— Κυρία βαρόνη, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, δὲν θὰ ἐξακολουθήσωμεν σήμερον τὴν συζήτησιν· σᾶς βλέπω καλῶς διατεθειμένην καὶ φοβοῦμαι μήπως σᾶς κουράσω. Ἂς ἀνα-

ρίσθη εἰς θάνατος, ἵνα λουσθῶμεν ἐν αὐτῇ τώρα, ὅτε τὸ θερμόμετρον τοῦ Κελσίου δεικνύει 30ο.

Ναὶ μὲν μέχρι τοῦδε οὐδὲν κροῦσμα εἶνε γνωστὸν, ἀλλὰ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν περιμένομεν μετ' ἀγγλικῆς ψυχραιμίας ἀπὸ τὸν δῆμον Τεγέας, ἀφ' οὗ ἡ πόλις μας λαμβάνει ὅλα τὰ τρόφιμα. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἠριθμοῦντο ὑπὲρ τὰ 20 ἐν τῇ Κερασίτσᾳ, χωρίῳ τῆς Τεγέας, κρούσματα, ἤδη δὲ ὄχι μόνον μοστίζει ὁλόκληρον τὸ χωρίον τοῦτο, ἀλλά καὶ διεδόθη εἰς ἕτερα δύο, τὸ Βουνὸ καὶ τὸ Δεμῆρι. Καὶ ὅταν τις ἀναλογισθῇ ὅτι τὰ χωρία τῆς Τεγέας κεῖνται ἐγγύτατα ἀλλήλων, ὡς συνοικίαι μεγαλουπόλεως, ὅτι αὕτη ἀπέχει μόλις μίαν ὥραν τῆς πόλεώς μας, ὅτι τροφοδοτεῖ αὐτὴν τῆς συγκοινωνίας οὐδέποτε διακοπτομένης, ὅτι ἀμυντικὸν μέσον ἐλήφθη, θὰ ἔχῃ βέβαιον συμπέρασμα ὅτι ἡ Τεγέα θὰ ἀναφλεχθῇ ὅλη ὡς τράκα-τροῦκα καὶ οὕτω θὰ πάρωμεν καὶ ἡμεῖς φοῦσκο, τῆς συγκοινωνίας χρησιμευούσης ὡς εὔνασμα.

Λοιπὸν πρόκειται νὰ μᾶς πάρῃ ὁ διάβολος ! Τοῦτο ὅμως οὐδέποτε, πιστεύομεν, ν' ἀνεχθῇ ὁ ἐλέῳ 4—5 ψήφων δήμαρχός μας, ὅστις κατ' οὐδένα λόγον θὰ θελήσῃ νὰ χάσῃ τοὺς συμπολίτας του ψηφοφόρους. Ἐκτὸς τούτου δυνάμεθα νὰ μὴ θεωρῶμεν εἰσέτι ὡς μέλλοντας εὐλογιασμένους, καθότι ψιθυρίζεται ὁ διορισμὸς ἐπιστήμονος, λίαν εὐέλπιδος, ὡς ἀστυνόμου· ἐκτὸς πλέον ἂν τὸ μουδζουρώσῃ καὶ αὐτὸς, ἅμα λάβῃ 'ς τὸ χέρι τὴν ἐξουσίαν δυνάμει τοῦ ἐπικρατοῦντος συστήματος.

Πάν

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ζάκυνθος, τῇ 22 Ἰουλίου 1883

Καὶ νῦν ὅτε ἡ κομματικὴ κίνησις ἐκόπασεν, αἱ πανδήμως ἐνθουσιώδεις καὶ ἀνθοστεφεῖς διαδηλώσεις ἀντιπαρῆλθον, τὰ ἐπινίκια καὶ μεθεόρτια ἐψάλλησαν, τὰ σχόλια καὶ αἱ συζητήσεις ἐξητμίσθησαν καὶ αἱ δύο πολιτικαὶ στρατιαὶ κατέθεντο τὰ ὅπλα, τὰ δύο μεγάλα κέντρα τῆς κομματικῆς συγκεντρώσεως, ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ οἰκία τοῦ Σπ. Ρώμα, ἵστανται γείτονα, ὁ μὲν ἀνεψγμένος ἔνθεν μὲν εἰς τὴν ἐπιθαλάττιον θελκτικότητα, ἔνθεν δὲ εἰς τὴν περιπατητικὴν θέαν, ἡ δὲ ἐν πενθίμῳ περιβολῇ οὐχὶ διὰ τὴν ἐκλογικὴν ἀποτυχίαν, ἀλλὰ διότι τέκνον τοῦ οἴκου τούτου, θελκτικὴ νεότης, λατρευτὴ καλλονὴ, πτερυγίζουσα ἤδη ψυχὴ, τὸ *ῥόδον τοῦ Ἰονίου*, ἡ Ἑλένη Μαυρομιχάλη ἀπέπτη χρυσαλλὶς ἐφήμερος, ἄνθος μαρανθέν.

Ἡ Ζάκυνθος ἤδη λούεται, περιπατεῖ, ἀκκίζεται, λεμβοδρομεῖ, διατρέχει τὰς ἐξοχὰς, ἀναπνέει τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης, τὸ ἄρωμα τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ κρίνα τῶν καλλονῶν. Πληθὺς δὲ ξένων καθ' ἑκάστην ἐπισκέπτεται τὴν ἐρατεινὴν ταύτην νῆσον, πολλοὶ αὐτῶν διερχόμενοι ἕνεκα τῆς εὐεργετικῆς ἀτμοπλοϊκῆς συγκοινωνίας ἐφημέρως, ἄλλοι διαμένοντες ὀλίγας ἡμέρας ἡδέως καὶ ἄλλοι κατοικοῦντες ἅπασαν τὴν ἐαρινὴν περίοδον, διασκορπιζόμενοι ἀνὰ τὰς ἐξοχὰς καὶ μάλιστα τῷ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς πόλεως ἱσταμένῳ ἀκρωτηρίῳ, τῷ περιβαλλομένῳ ὑπὸ δάσους ἐλαιῶν καὶ θελκτικῆς αὔρας καὶ ἀποπτικῆς μαγείας καὶ ἀγροτικοῦ ἀρώματος καὶ πνοῆς Ζεφύρου· ἐν τῷ θετταλικῷ τούτῳ Ὀλύμπῳ εἰσὶ δωδεκάδες καλλονῶν διεσκορπισμέναι, εὐγενεῖς καὶ θελκτικαὶ δέσποιναι ἀπὸ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν καὶ Πύργου.

Ὅπως ἐν Ἀθήναις ὁ μὲν χειμέριος περίπατος τελεῖται ἐν τοῖς κονιορτώδεσι καὶ Μανδρωμένοις Πατησίοις, τὸ δὲ ἔαρ ἐν τοῖς μεγαλοπρεπέσι Στύλοις, οὕτω ἐνταῦθα τὸν μὲν χειμῶνα ἐν τοῖς μαγικοῖς ὑψώμασι, τὸ δὲ θέρος ἐν τῇ προ-

---

μείνωμεν τὸν Πέδρο Κάστορα· τότε δὲ, ἐλπίζω, θὰ ἐννοήσετε καλῶς ὅτι ὁ γάμος τῆς Ἐρριέττης μετὰ τοῦ νεανίου τούτου εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐπιθυμητός.

Μεθ' ὃ ἀποχαιρετίσας φιλοφρόνως τὴν σύζυγόν του ἀπεσύρθη.

— Ὁ ἄθλιος ! ἐψιθύρισεν ἡ βαρόνη, κλίνασα τὴν κεφαλήν.

ΙΑ'

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

Ὅπως εἶχεν ἀναγγείλει ὁ κ. Δεσιμαΐζ, ὁ Πέδρο Κάστορα ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν. Ἐγένετο προδήλως δεκτὸς ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, οὐχὶ μὲν βεβιασμένως, ἀλλὰ μετὰ περιποιήσεως τεχνιτῆς καὶ ψυχρᾶς τινος ἐπιφυλάξεως.

Ἡ βαρόνη ἠννόησε ταχέως ὅτι ὁ Πέδρο δὲν ἦτο ἀνήρ τις συνήθης καὶ μεθ' ὅλας τὰς προκαταλήψεις της, ὁ βραζιλιανὸς διὰ τοῦ παρρησιαστικοῦ, τοῦ εἰλικρινοῦς βλέμματός του ἐνέπνευσεν αὐτῇ ἀληθῆ συμπάθειαν.

Πῶς δὲ ὁ νεανίας οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ἀθῶος καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς λεπτότητας καὶ νὰ ἦναι λίαν αὐστηρὸς, ἠδύνατο νὰ ἦναι φίλος τοῦ συζύγου της; Βεβαίως ὁ κ. Δεσιμαΐζ ἠπάτησεν αὐτὸν, καθὼς ἠδυνήθη ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτήν.

Ἐν τούτοις ὅ,τι ἠσθάνετο διὰ τὸν Πέδρο, οὐδόλως συνέτεινεν ἵνα λησμονήσῃ ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἠγάπα τὸν Λυκογιάννην καὶ ὅτι ὤφειλεν αὐτὴ ἡ ἰδία νὰ μένῃ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ κ. Λαγγὰρδ ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπανορθώσεως.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐδεὶς ἐγένετο λόγος, ἡ δὲ βαρόνη ἀνέπνεε.

— Θὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ ἐλπίζῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ Βραζιλιανοῦ.

Ἄλλως ἡ εὐθύτης τοῦ νεανίου εἶχεν ὀλίγον ἐνθαρρύνει αὐτήν. Ἐὰν δὲ ἐπανήρχοντο ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ γάμου, αὕτη δὲν εἶχε παρὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Πέδρο. «Ἡ θυγάτηρ μου δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, δὲν δύναται νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ», οὗτος δὲ θὰ ἀπεσύρετο πάραυτα, ὅπως ὀφείλει νὰ πράξῃ ἄνθρωπος εἰλικρινὴς καὶ ἔντιμος.

Ἐνῷ ἡ βαρόνη ἐζήτει τοιουτοτρόπως νὰ καθησυχάσῃ ἑαυτὴν, ὁ βαρόνος περιήγαγε τὸν φίλον του εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἰδιοκτησίας, εἰς τὸν λειμῶνα, τοὺς ἀγροὺς, τὰ δάση. Ὁ νεανίας διετέλει θαυμάζων, καὶ πλησίον τῆς Ἐρριέττης εὑρισκόμενος ἦτο λίαν περιποιητικός· αὕτη δὲ, ἥτις δὲν ὑπώπτευε τὸ αἴτιον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἦλθεν ὁ Πέδρο εἰς Βωκοὺρ, ἐφαίνετο, ὅπως καὶ ἦτο πάντοτε, ὅλως θελξικάρδιος. Ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὀλιγώτερα διὰ τὸν διακεκριμένον, ἀξιέραστον νεανίαν, φίλον τοῦ πατρός της;

(ἀκολουθεῖ)